

## USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jitky Denemarkové a soudkyň Mgr. Patricie Adamičkové a Mgr. Andrey Grycové v právní věci

žalobkyně: **D - Mobility Czech Republic s.r.o.**, IČO 07584466  
sídlem Krocínova 333/3, 110 00 Praha 1 - Staré Město  
zastoupená advokátkou JUDr. Ivanou Zahradníkovou  
sídlem K Lukám 1071/19a, 142 00 Praha 4

proti  
žalovanému: **T. D.**, narozený dne xxx  
bytem xxx xxx, xxx xxx - xxx  
zastoupený advokátem Mgr. Janem Vargou  
sídlem Fügnerovo náměstí 1808/3, 120 00 Praha 2

**o 99 571 Kč s příslušenstvím**, k odvolání žalovaného proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 2. ledna 2025, č. j. 16 C 73/2024-73,

**takto:**

Usnesení soudu I. stupně **se potvrzuje**.

### Odůvodnění:

1. K návrhu žalobkyně na uložení povinnosti žalovanému zaplatit žalobkyni částku 99 571 Kč s příslušenstvím z titulu porušení povinností žalovaného vyplývajících z nájemní smlouvy o krátkodobém pronájmu vozidel uzavřených účastníky rozhodl Obvodní soud pro Prahu 5 rozsudkem pro uznání dne 27. 6. 2024, č. j. 16 C 73/2024-41, o povinnosti žalovaného zaplatit žalobkyni částku 99 571 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení za blíže specifikované období a dále na nákladech řízení 24 581 Kč, kdy shledal podmínky pro vydání rozsudku pro uznání se zřetelem k ustanovení § 153a odst. 1 a § 114b odst. 5 o. s. ř.
2. Po podání odvolání žalovaným byl tento vyzván k úhradě soudního poplatku, ve lhůtě k úhradě soudního poplatku ve výši 4 979 Kč požádal žalovaný o přiznání osvobození od soudních poplatků s odkazem na svoji nepříznivou majetkovou situaci. K výzvě soudu a po poučení soudem o nutnosti předložit úplné a správné Prohlášení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro účely rozhodnutí o osvobození od soudních poplatků, tento formulář žalovaný soudu zaslal a uvedl v něm, že je svobodný, žije s partnerkou i dcerou, narozenou xxx, kdy obě jsou na něm finančně závislé, žalovaný má příjem z podnikatelské činnosti, když po odečtení daně byl jeho roční příjem 112 764 Kč (doloženo přiznáním k dani z příjmu fyzických osob za rok 2023), jiné příjmy žalovaný neudával ani žádný osobní majetek, respektive tyto rubriky nevyplnil (ani je neproškrtl) s tím, že partnerka žalovaného je v současné době na rodičovské dovolené a pobírá příspěvek na bydlení v rozmezí 3 000 Kč až 8 000 Kč měsíčně a dále rodičovský příspěvek 14 000 Kč měsíčně, žalovaný uvedl dluhy na sociálním a zdravotním pojištění, aniž by uvedl jejich výši a způsob splácení, tyto dluhy nikterak nedoložil, uvedl výdaje na sociálním pojištění 3 696 Kč měsíčně a na zdravotní pojištění 2 722 Kč. Sdělil, že výše nájemného včetně služeb činí 24 000 Kč měsíčně, zatímco podle dodatku k nájemní smlouvě podepsané z 2. 7. 2021 činí výše nájemného 19 000 Kč a zálohy na

Shodu s prvopisem potvrzuje J. H.

služby 3 000 Kč, tj. v součtu 22 000 Kč; rovněž žalovaný poukázal na úvěr partnerky splácený částkou 8 000 Kč měsíčně (tento úvěr nebyl doložen).

3. Po citaci obecných předpokladů pro osvobození účastníka zcela nebo zčásti od soudních poplatků s odkazem na konstantní judikaturu (30 Cdo 2643/2013) neshledal soud I. stupně naplnění kumulativních podmínek pro přiznání osvobození žalovanému od soudních poplatků. Uzavřel, že pokud je žadatel povinen podle konstantní judikatury věrohodným způsobem prokázat svoji tvrzenou nepříznivou majetkovou situaci, tuto povinnost žalovaný nesplnil, ačkoliv byl soudem řádně poučen, k výši dluhů a jejich splácení se nikterak nevyjádřil, toto nedoložil, nesdělil, zda a jaký má osobní majetek vyšší hodnoty, některé části Prohlášení zůstaly nevyplněny. Pokud uváděl, že jeho výdaje měsíčně na bydlení činí 24 000 Kč, v součtu podle dodatku k nájemní smlouvě činí tyto náklady 22 000 Kč měsíčně, s výjimkou předložení daňového přiznání a dodatku k nájemní smlouvě žalovaný svá tvrzení nikterak nedoložil a neposkytl tak soudu komplexní podklady pro věrohodné a ucelené posouzení jeho majetkové situace a případné přiznání osvobození od soudních poplatků, když ani dle výše soudního poplatku nelze dovozovat, že by tak žalovanému byl odpírán přístup k soudu; rovněž soud zdůraznil nutnost šetrně nakládat s finančními prostředky státu a poukázal na povinnost účastníka prokázat svá tvrzení, v tomto případě žalovaný neuvedl a nedoložil úplně a věrohodně své poměry, soud proto jeho návrhu nevyhověl.
4. Proti tomuto usnesení podal žalovaný včasné a přípustné odvolání z důvodu nesprávného právního posouzení věci. Zdůraznil, že veškeré potřebné dokumenty doložil, úhrada soudního poplatku v částce 4 979 Kč je pro něj zcela nereálná a znamená pro žalovaného odepření přístupu k soudu (s odkazem na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 2603/17). Navrhl proto změnit napadené rozhodnutí, případně jej zrušit.
5. Odvolací soud přezkoumal napadené usnesení včetně předcházejícího řízení podle § 212 a § 212a o. s. ř. a aniž ve věci nařizoval jednání (§ 214 odst. 2 písm. c) o. s. ř., dospěl k závěru, že odvolání žalovaného není opodstatněné.
6. Soud I. stupně správně citoval kumulativní podmínky, za kterých lze přistoupit k přiznání osvobození účastníku zcela nebo zčásti ve smyslu § 138 o. s. ř. a správně uzavřel, že v poměrech konkrétní projednávané věci žalovaný nesplnil svoji povinnost tvrzení a povinnost důkazní, když žalovaný jako osoba domáhající se dobrodiní státu je povinen prokázat své tvrzené nepříznivé majetkové, osobní či zdravotní poměry; v tomto směru soud neprovádí z úřední povinnosti dokazování a vychází z doložených poměrů účastníka (20 Cdo 234/2002, 21 Cdo 3676/2007, 30 Cdo 2643/2013, 32 Cdo 3347/2015, R 99/13). Lze souhlasit se závěry soudu I. stupně, že žalobce zcela věrohodným a vyčerpávajícím způsobem nedoložil svoji tvrzenou nepříznivou finanční situaci, když nedoložil výši tvrzených dluhů svých i své partnerky, konkrétní výši příspěvku na bydlení, platbu skutečných nákladů na bydlení (když tyto mají podle tvrzení žalovaného činit 24 000 Kč měsíčně, zatímco podle dokladů předložených žalovaným činí 22 000 Kč měsíčně), rovněž žalovaný neuvedl své další mandatorní výdaje či náklady na běžné životní potřeby; odvolací soud shodně se soudem I. stupně uzavírá, že žalovaný svoji tvrzenou nepříznivou finanční situaci neprokázal, nelze proto uzavřít, že by přiznání osvobození odůvodňovaly jeho poměry a že by se současně nejednalo o svévolné nebo zřejmě bezúspěšné uplatňování či bránění práva. Ani výše soudního poplatku z odvolání nepředstavuje odepření spravedlnosti, jak se mylně domnívá odvolatel, když tento nesplnil své povinnosti ve vztahu k požadovanému osvobození od soudního poplatku zcela ani zčásti ve smyslu shora podrobně uvedené judikatury.
7. Z důvodů shora uvedených odvolací soud napadené usnesení jako věcně správné podle § 219 o. s. ř. potvrdil.

**Poučení:**

Proti tomuto usnesení **není** dovolání přípustné.

Praha 17. února 2025

JUDr. Jitka Denemarková v. r.  
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. H.